

รางวัลวรรณศิลป์อูเชนี
Eugénie Memorial Literary Awards

เพียงแค่มืดทราญ

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อูเชนี” ครั้งที่ 2 หัวข้อ “เพียงแค่มืดทราญ”
ประจำปีพุทธศักราช 2561

รางวัลวรรณศิลป์อุษณี
Eugénie Memorial Literary Awards

ผลงานที่ได้รับรางวัล การประกวดวรรณกรรม
“วรรณศิลป์อุษณี” ครั้งที่ 2 หัวข้อ “เพียงแต่เมื่อดทราย”
ประจำปีพุทธศักราช 2561

คำนำ

ในแว้งว้างของจักรวาลเราคือส่วนเสี้ยวเล็กๆ ในส่วนเล็ก ๆ ของจักรวาล มีความเฉพา มีเอกลักษณ์ มีคุณค่า ความสำคัญจึงไม่ได้อยู่ที่ขนาดเล็กกระจิริด หรือใหญ่มหึมา แต่ความสำคัญอยู่ที่โลกก่อกำเนิดสิ่งนั้นขึ้นมา มันไม่ใช่ความบังเอิญ หรือพอดี แต่มันเป็นความตั้งใจ หรือความจำเป็นของการมีสิ่งสิ่งนั้น ๆ

ผมนั่งอ่านบทกลอน หรือความเรียง ที่ผู้สนใจส่งเข้าร่วมประกวดในโครงการวรรณกรรม รางวัลวรรณศิลป์อุษเชนี ครั้งที่ 2 ประจำปีพุทธศักราช 2561 นี้ ด้วยความตื่นเต้น และดีใจระคนกัน มันไม่เพียงแต่จำนวนที่เพิ่มขึ้นจากปีแรกอันบ่งบอกถึงความสนใจตามลำดับจำนวนนับ แต่มันแปลว่า ในสนามอักษรไม่ได้แห้งแล้งอย่างที่หลายคนคิดและพุดถึง ในแว้งว้างของทะเลทรายยังมีแหล่งน้ำโอเอซิสขลุ่ยโลมใจ แม้ไม่ใช่ฝน หรือคลื่นก้อนมหึมา แต่แหล่งน้ำน้อยนิดนี้ก็ขยายลมหายใจ ให้ก้าวเดินไปและไปต่อไปได้อย่างตระหง

ในแว้งว้างของจักรวาลแห่งโลกหนังสือ กวีนิพนธ์ หรือนักเขียน รวมทั้งสำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ มากมาย สื่อมวลชนคาทอลิกฯ เปรียบเสมือนเม็ดทรายเล็กๆ ที่ยังทำงานอยู่อย่างต่อเนื่อง ไม่คาดหวังว่าจะมีคนหันมาปรบมือชื่นชม แต่หวังว่า สักวันหนึ่งแสงจะตกลงมากระทบเม็ดทรายนั่นและก่อให้เกิดความสว่างแห่งความสุขสวยงาม ที่ส่งคุณค่าต่อมายังหาดทรายผืนนั้น หรือมวลสิ่งใด ๆ ก็ตามที่ทรายถูกประกอบร่างปะปนอยู่ในสิ่งนั้น เป็นหนึ่งเดียว และก่อให้เกิดผล

“เพียงแค่มเม็ดทราย” เป็นหัวข้อการประกวดวรรณกรรม รางวัลวรรณศิลป์อุษเชนี ครั้งที่ 2 และนี่คือผลงานที่ได้รับรางวัล จากงานร่วม 500 ชิ้นงาน คัดลอดตะแกรงจนตกตะกอน เหลือเพียงแค่นี้ ซึ่งไม่ได้แปลว่างานชิ้นอื่นไม่ดี แต่งานชิ้นอื่น ๆ ก็จะต้องแสงของตนต่อไปเพราะทรายทุกเม็ดล้วนมีคุณค่า ทรายบางเม็ดอาจรอเวลาเพื่อจะเฉิดฉาย ทรายบางเม็ดอาจจะอยู่ด้านบนไม่ได้ถูกทับถม แต่ทรายก็ยังเป็นทรายเป็นส่วนเล็กที่สุด แต่มีเอกลักษณ์ และเราก็คขาดมันไม่ได้ เหมือนดังโลกใบนี้ ที่เราล้วนอยู่เพื่อกันและกัน

บาทหลวงอนุชา ไชยเดช

ผู้อำนวยการ สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย

โครงการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุชเชนี”

เออเชนี ประคิดม ชุมสาย ณ อยุธยา หรือที่เรารู้จักในนามปากกา “อุชเชนี” มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ แม้จำนวนไม่มากแต่ทรงคุณค่า และโดดเด่นทางด้านวรรณศิลป์อย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นกวีนิพนธ์ เช่น “ขอบฟ้าชลิบทอง” “ดาวส่องนภาดิน” หรือความเรียงร้อยแก้ว “เพียงแค่เม็ดทราย” ในนามปากกา “นิด นรารักษ์” นอกจากผลงานการเขียน ซึ่งก่อให้เกิดแรงบันดาลใจมากมายสำหรับผู้รักด้านวรรณศิลป์แล้วการใช้ชีวิตที่เรียบง่ายอ่อนโยน เอื้อเพื่อต่อผู้อื่น ยังเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับการดำเนินรอยตามอีกด้วย

“อุซเซนี” เกิดเมื่อวันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๒ สำเร็จการศึกษาระดับประถม และมัธยมจากโรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ ระดับอุดมศึกษาจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และได้รับทุนไปศึกษาต่อทางวรรณกรรมที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ ปารีส ประเทศฝรั่งเศส เคยผ่านงานหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา งานประชาสัมพันธ์ที่สมัยนั้นถือเป็น เรื่องใหม่งานจิตอาสาเพื่อสังคมและงานรับใช้พระศาสนจักรคาทอลิกทั้งในเรื่องงานหนังสือ เอกสารสำคัญสำหรับสอนในสถาบันเตรียมผู้ที่จะเป็นบาทหลวง หรือนักบวชชาย-หญิง และ สำหรับฆราวาสทั่วไป

“อุซเซนี” ได้รับการยกย่องให้เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ จากคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ และยังได้รับรางวัลอื่นๆ ทั้งรางวัล ด้านวรรณกรรม อาทิ รางวัลพานแว่นฟ้าเกียรติยศ จากรัฐสภา ร่วมกับสมาคมนักเขียน แห่งประเทศไทย หรือรางวัลในหน่วยงานของศาสนา อาทิ รางวัล “Achievement Awards” จากสื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย และเครื่องประดับเกียรติยศของสมเด็จพระสันตะปาปาซิลเวสเตอร์ ชั้นอัศวินกางเขนใหญ่ อุซเซนีถึงแก่กรรม เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนบ่งบอกถึงผลงานและชีวิตอันน่าจดจำ และสานต่อคุณงามความดีของอุซเซนีที่ได้อุทิศตนไว้

สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย ร่วมกับสภาการศึกษาคาทอลิกแห่งประเทศไทย คณะภคินีเซนต์ปอล เดอ ชาร์ตร กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม และสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย จึงได้จัดโครงการ ประกวดวรรณกรรม รางวัล “วรรณศิลป์อุซเซนี” โดยคัดสรรและพิจารณาผลงานเขียนที่มีเนื้อหาและลักษณะตามเกณฑ์ ที่กำหนด จากผลงานเขียนที่ส่งเข้าประกวดทั่วประเทศ เพื่อพิจารณาตัดสินมอบรางวัลแก่นักเขียนที่มีคุณภาพดี โดยแบ่งงานเขียนเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

หัวข้อการประกวดวรรณกรรมรางวัล “วรรณศิลป์อุซเซนี ครั้งที่ 2 ปี 2561”

“เพียงแค่มैंดทราย”

๑. ประเภทกลอนสุภาพ	-	ระดับนักเรียน
	-	ระดับประชาชน
๒. ประเภทความเรียง	-	ระดับนักเรียน
	-	ระดับประชาชน

“แสงแห่งทราย”

พริยภูมิ หง่อยกระโทก

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับนักเรียน

ณ คีนี่ดาวไกลเกินใฝ่ฝัน
คงเหลือแต่เธอและฉันกับความเศร้า
กับความเจ็บเกินใจจะรับเอา
ฉันขอเพียงเธอเฝ้าเข้าใจกัน

เรามีทรายต่างดวงดาวพราวฝันหล้า
เป็นศรัทธาอย่างน้อยพร้อมแสงฝัน
โลกต้องการความเห็นใจและแบ่งปัน
เพื่อเติมแต่งสีสันของเม็ดทราย

ชีวิตใดสักทอการต่อสู้อู่
ฉันเฝ้าถามเธอผู้รู้ความหมาย
น้ำตาเธอน้ำตาฉันที่หล่นราย
เราจะเฝ้ามองสายน้ำตากัน

โลกคับแคบคนมีหวังยังขึ้นเงี้ยว
ทรายจะเป็นที่ซาบน้ำตานัน
ความทุกข์ยากแค้นแค้นแห่งวัยวัน
จะเปล่งแสงเรืองฝันแววทรายพราว

อินทรา

เพื่อส่องทางแก่คนผู้ทนทุกข์
ทรายจะสาดแสงปลุกความเปลี่ยวหนาว
เพื่อตื่นรนต่อสู้สังคมา
กลิ่นเคี้ยวความปวดร้าวเป็นพลัง

แสงแห่งเธอศรัทธาแวดตาหม่น
แสงแห่งคนฉายวามแวดตาหวัง
แสงแห่งใดฉายแวดตาความลำพัง
แสงแห่งทรายฉายสะพรั่งกลางแวดตา

ทุกเม็ดทรายฉายแสงเต็มแวดหวัง
เม็ดน้ำตาที่เธอหลังทรงค่ากว่า
และรอยยิ้มเธอยังชื่อสื่อศรัทธา
ลบล้างรอยมารยาที่ทาบเงา

เพื่อสิ่งทีเธอควรจะได้รับ
ขอเธอนับเม็ดทรายทุกเม็ดเศร้า
เติมเต็มหวังและฝันอันแหงงเว้า
และวาดรักแห่งเรบาบนลานทราย

เมื่อคนทุกข์ยากไร้ได้รับรัก
ทรายจะถักทอค่าฝันฟ้าฉาย
ทรายแห่งรักจะเรืองฟ่องทองประกาย
เป็นฝันแผ่นเดียวพรายกับขอบฟ้า

“เม็ดทราย”

ตะวัน กองม่วง

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

ณ “หาดทราย”...เรื่องราว...ใน “ชายหาด”
มี “เม็ดทราย”...เกลื่อนกลาด...ไม่ขาดสาย...
“มดน้อยน้อย”...ค่อยค่อยเคลื่อน...เขยื้อนคลาย...
ค่อยค่อยสร้าง...“ทางทราย”...ไว้ “เสรี”...

ค่อยค่อยสร้าง...“ทางทราย”... เป็น “ลายเส้น”
แล้ว “วาด” เป็น “เส้นสาย”...ใน “ลายสี”...
แต่ละ “เส้น” เป็น “ลาย”...ใน “ทราย” มี
แต่ละ “ที่”...มี “ทราย”... เป็น “ลายทาง”...

แต่ละ “ที่”...มี “ทราย”...เป็น “ลายเส้น”
ค่อยค่อยเป็น “เส้นสาย”...ใน “ลายสร้าง”...
ค่อยค่อย “แต่ง”...“เติม”... “ต่อ”...แต่ “พอ”วาง
จนเป็น “รูป”...เป็น “ร่าง”...เป็น “ทางทราย”...

อินทรา

จนเป็น“รูป”...เป็น“ร่าง”...ที่สร้างสรรค์
เป็นสิ่งอัน “สรรค์สร้าง”...ไม่ขาดสาย...
“มดน้อยน้อย”...ค่อยค่อยเคลื่อน...เขยื้อนคลาย...
ค่อยค่อยสร้าง...ทาง“สุดท้าย”...ไว้“ปลายทาง”...

แต่ละ “มด” ...เขียน “จดหมาย” ... ถึง “ชายหาด”
...“ฉันไม่อาจ...วาดทราย...เป็นลายสร้าง...
...อีกไม่นาน...ฉันจะเคลื่อน...เลื่อนเลื่อนร่าง
...ลายที่รักจะร้าง...ไว้ทางลาย...”

ใน“ทางทราย”...เรียงราย...อยู่ “ชายหาด”
“คลื่นทะเล”...ก็ “สาด” ซัด “ทราย”หาย...
ที่เคย“เห็น”เป็น “ทาง”...สร้างเรียงราย...
เหลือเพียงแค่... “เม็ดทราย”...ไว้ “ทรงจำ”

“อาสาทานตะวัน”

นรพัลลภ ประณูทรรพาล
รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภททกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

๑

รอบรอบวัตรศีลมีไม้ก่ก้าว
มีปิ่นยาวทหารยามกับป้อมใหญ่
รถถึงจอดติดกับรถดับไฟ
อยู่ไม่ไกลรถปฐมพยาบาล

อีกหนึ่งกองกำลังระวังเหตุ
อยู่รอบเขตมัสยิดบุญสถาน
ในมือถือปืนกลประจำการ
ได้ยินเสียงอาซานประจำวัน

๒

พลสมัครเป็นอาสาสมัคร
อยากมีส่วนปกปักพิทักษ์สวรรค์
จากเรื่องราวชาวบ้านบางระจัน
เป็นแรงบันดาลใจให้ทำตาม

ทุกเช้าพลออกเดินกวาดถนน
จากหน้าวัดไปจนถึงสนาม
แหล่งรวมเด็กพุทธคริสต์อิสลาม
ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามมัสยิด

อินทรา

อริของพลคือขยยะ
ที่เกาะเกาะเกาะเกาะการกิจ
หาใช่แต่คนร้ายหมายชีวิต
ไม้ลูกชิ้นก็มีสิทธิ์ปติดิวิญญาน

สนามเล่นต้องไม่เป็นสนามรบ
จุดนัดพบความสุขของลูกหลาน
ที่ที่ความแตกต่างร่วมสร้างงาน
ขจัดความร้าวรานกันและกัน

พอเย็นย่าพลจะนำไม้ลูกชิ้น
ผสมจินตนาการผสานฝัน
ประดับประดับดอกทานตะวัน
ที่ปลูกไว้ใกล้สวรรค์วิมานเมือง

นำไปปักไปปรับมุมมองใหม่
เพื่อลดไฟสีแดงด้วยแสงเหลือง
ลดทอนความหม่นหมองด้วยร่องเรื่อง
ด้วยพื้นเฟืองแห่งอาสาทานตะวัน

๓

พลกับเด็กสนุกกับภารกิจ
เปลี่ยนรอบวัดมัชยิตเป็นสวรรค์
ก่อนจะเดินกลับบ้านพร้อมพร้อมกัน
ไปหลับฝันถึงฟุ้งนี้ที่มีจริง

อินทรา

“ดำเนินทราย”

ปาลิตา ผลประดับเพชร
รางวัลรองชนะเลิศ
ประเภทกลอนสุภาพ ระดับประชาชน

โค้งโค้ง, ขาดขาด ใครวาดเส้น
งามเด่น, ปราสาททราย ใครเจ้าของ
ฉ่ำฉ่ำ, น้ำตาใครยังไหลนอง
เธอประคองทุกวิถีที่ประดัง

รุกเร้า, เนิบช้า นานาคลื่น
หยิบยิ้น โยนเกลียวมาเกี่ยวฝั่ง
ถาโถมอารมณ์บ้าเป็นคราครั้ง
คล้ายจะหยิ่งวังขาปัญญาทราย

เศษแก้วเกลื่อนกล่นปนชำแรก
ผิดแผก แปลกทางต่างความหมาย
อาคันตุกะแปลกหน้ามาอย่ากราย
เธอทักทายเอื้ออวยด้วยการอุณย์

คลี่ห่มบ่มพักตุน้อย
น้ำค้างย้อยเย็นหยิ่งจะยังอุ่น
ปูลม ร่อนเร่ที่เซซุน
เธอโอบเอื้อเจือจุนด้วยยินดี

อินทร์

เหนื่อยไหม? ทรายเอ่ย..ฉันเอ๋ยทัก
รับภาระหนักหนักมีหน้ายหน้า
เม็ดทรายจิ้มลิ้มยืมในที่
เรือตอปล้อยสุนทรี ‘เกิด, จงฟัง’

“ฉันศรัทธาทุกหน้าที่ที่หยาบย่น
ทุกรสเค็มของคลื่นที่เคลื่อนไหวคลั่ง
ทุกทุกเท่าที่ลีลาละล้าละลึง ฯลฯ
มีต้นเต้านมิซิงซึ่งแต่อย่างใด
และมีเคยสนเท่ห์ทะเลบ้า
มีตระหนกลมจะพาจะพัดได้
มีโศกซิมในซอกเศร้ายองเท่าใคร
มีครวญคร่ำรำไรในเร็ดร้าง

สามัญ-เพียงนี้แหละที่รัก
ทรายอย่างฉันรู้ตระหนักมิขัดขวาง
รู้เพียงสาในหน้าที่ทุกที่ทาง
และรู้วางอึดตื้อว่าเปล่าตาย”

แล้วเรายอมสูญเสียไปในวันหน้า
เร็ว-ช้า ไกล-ไกล ไร้ความหมาย
ฉันเรียนรู้อะไรเรียน-เพียงเม็ดทราย
งามง่ายแต่สัจธรรมจริงนะมีมิตร

ซิดโค้ง, คล้ายคล้ายหายไปแล้ว
น้ำตาใครก็มีแล้วแห้งสนิท
ในรอยย่ำดำเนินทรายหลายชีวิต
เราก็ต่างกระจริดมิผิดกัน

“ปรัชญาจากเม็ดทราย”

กิตติพิชญ์ เขาวนไวย

รางวัลชมเชย

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

เพื่อนรัก...

ฉันกำลังนั่งอยู่บนโซดหินริมชายหาด มองออกไปไกลโพ้นสุดสายตา...ที่ทะเลใส และฟ้าสวยมาบรรจบกัน ฉันกำลังนั่ง...ฟังลำนำแห่งธรรมชาติ สัมผัสกับทะเล สายลม และผืนทราย...ผืนทรายอันवलุ่มที่กำลังรองรับฝ่าเท้าอันหยาบกร้านของฉัน

ฉันหยุดนิ่ง ดูความเคลื่อนไหวที่กำลังเกิดขึ้นรอบตัว - ผุ่่นกกำลังบินกลับรัง ในยามนี้ ที่ตะวันกำลังจะลับลงตรงขอบฟ้า เด็กน้อยก็กำลังเรีงรำ เล่นสนุกกับ กองทราย เขาใช้มือทั้งสองประคองทรายขึ้นไว้จนพูนมือน้อยๆ... ก่อนที่เม็ดทรายจะ ค่อยๆ ร่วงไหลตามร่องมือจนเกือบหมด... เด็กน้อยหัวเราะชอบใจ...

ส่วนฉัน... ฉันก็กำลังคิดอะไรๆ มากมาย - เสียวตาย ต้มตำ และดำดิ่ง อยู่ใน โลกส่วนตัว - ฉันหลับตา ฟังเสียงกระซิบบอกบางสิ่งของเม็ดทราย...อย่างเป็นสุข...

ฉันเกิดความคิดอะไรๆ มากมาย---

เพื่อนเอ๋ย... หลายครั้งเราละเลยและดูถูกสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างเม็ดทรายเหล่านี้ ว่าเป็นเพียงแค่เม็ดทราย... จริงอยู่ - เม็ดทรายเม็ดน้อยเม็ดหนึ่งนั้น แลดูไร้ค่านัก แต่บ้านที่เราอยู่อาศัยในขณะนี้ ก็มีได้ก่อมาจากอิฐ จากทรายหροกหรือ แก้วและ กระจกที่เราใช้ ก็ได้หล่อหลอมแปลงรูปมาจากแร่ จากทรายหροกหรือ และที่เรา ดำรงชีพอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ ก็มีใช่เพราะพืชพันธุ์ธัญญาหารจากดิน จากทรายนี้ หรอกหรือ...

ถึงแม้เม็ดทรายเพียงแค่เม็ดเดียวจะดูไม่มีคุณค่าอะไรในตัว แต่เมื่อมารวมกัน ก็ ย่อมเกิดก่อคุณค่านานา... เธอคงเห็นแล้ว - ศักดิ์ศรีของเม็ดทรายอยู่ที่การรวมตัวกัน

อภิสรา

มนุษย์เราก็คงไม่ต่างอะไรไปจากเม็ดทรายนัก...

อะไรจะสำเร็จได้เล่า หากมนุษย์เรามัวแต่สร้างความขัดแย้งระหว่างกันอย่างไม่มีการสิ้นสุด ความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเรากระชับมือกันให้มั่นคงด้วยความรัก ความเมตตา และความเอื้ออาทรระหว่างกัน มิใช่หรือหรือ...

เพื่อนเอ๋ย... หากเราดักทรายเทลงไปในภาชนะทรงสี่เหลี่ยม ทรายนั้นก็เป็นที่ทรงสี่เหลี่ยม - ไม่ว่าเราจะเทมันลงไปในภาชนะรูปทรงอะไร มันก็ปรับรูปปรับร่างจนเป็นรูปเป็นร่างตามภาชนะนั้นได้เสียทั้งหมด

มนุษย์เราก็คงไม่ต่างอะไรไปจากเม็ดทรายนัก...

นี่ไงเล่า คือ สิ่งที่ชาร์ลส์ ดาร์วิน นักธรรมชาติวิทยาชาวอังกฤษ ได้ค้นพบเมื่อร้อยกว่าปีที่ผ่านมานี้ “ไม่ใช่เผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่สุดหรือฉลาดที่สุดที่จะอยู่รอด แต่เป็นเผ่าพันธุ์ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงได้มากที่สุด” - สิ่งมีชีวิตที่รู้จักปรับตัวเท่านั้นที่จะอยู่รอด... มนุษย์ก็เป็นเช่นนั้น... มิใช่หรือหรือ...

เพื่อนเอ๋ย... เธอลองคิดดูสิว่าเม็ดทรายให้อะไรแก่เราบ้าง - ตอนนี้ ถ้าฉันจะบอกเธอว่า ทรายและธรรมชาติ คือต้นแบบและครูที่เราพึ่งเข้าถึง ก็ย่อมไม่ผิดใช่ไหม...

เพื่อนเอ๋ย... ทั้งทรายเม็ดน้อยนั้นและชีวิตอันดิ้นนี้ ก็ต่างเป็นเพียงอนุจุลินทรีย์จิ๋วจ๋าวลอันกว้างใหญ่ ที่เกิดขึ้นมาและย่อมดับไปในสักวันใดวันหนึ่ง และก็คงไม่มีค่าอะไร หากไม่ได้สร้างประโยชน์ใดๆ ให้แก่โลก

เพื่อนเอ๋ย... หากเธอเป็นเฉกเช่นทราย เธอจะเป็น ‘พายุทราย’ ที่เกิดขึ้นมาเพื่อถาโถมทำลายล้างสรรพชีวิต หรือ จะเป็น ‘หาดทราย’ ที่เกิดขึ้นมาเพื่อเติมเต็มแต่งแต้มโลกใบนี้ให้วิจิตร...

เธอเลือกได้มิใช่หรือ...

“เมื่อดทราย”

พลอยรุ่ง ละครุล

รางวัลชมเชย

ประเภทความเรียง ระดับนักเรียน

“หาดทรายยังสวย รอยล้อมทะเลด้วยรัก คงไว้ด้วยใจแน่นหนัก ไม่หวั่นยาม
พายุผ่าน จะมีเพียงฉันและเธอตราบนานเท่านาน มีรักในใจผสาน ดังทรายอยู่คู่
ทะเล” เสียงเพลงลอยมาตามลมกระทบโสตประสาทของฉัน มันทำให้ฉันนึกถึง
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่ออดีตในวัยไร้เดียงสา

ฉันคือใคร? ฉันเองก็ไม่รู้แน่ชัดนักหรือกว่าฉันนั้นมีชื่อเสียงเรียงนามว่าเช่นไร
แน่ รับรู้และบอกกล่าวแก่ท่านได้ว่า ฉันรู้จักตัวตนของฉันผ่านการเรียกขานจาก
บุคคลอื่น ๆ ที่ต่างเรียกขานตัวฉันว่า “เมื่อดทราย” ฉันนั้นแทบไม่รู้จักตัวตนของ
ตนเองเลยว่า ฉันเป็นใคร มาจากไหน และเกิดมาทำไม ฉันรับรู้ตัวตนของตนเองผ่าน
คำบอกเล่าของคนอื่น ๆ มาตลอด เมื่อฉันนั้นยังเด็ก จำความได้ว่า ปู่ของฉันเล่าให้
ฉันฟังก่อนที่ท่านจะถูกระแสะคลื่นอันบ้าคลั่งซัดหายลงไปกลางทะเลว่า เมื่อครั้งที่ปู่
ยังเด็กปู่ของปู่เล่าให้ปู่ของปู่ฟังว่าเมื่อก่อนนั้นพวกเรานั้นเกิดมาพร้อมกับแผ่นดิน
คนละฟากที่ชื่อว่าดิน เราเกิดมาจากการผุกร่อนของหินที่กระจัดกระจายอยู่รอบๆ
บริเวณนี้ ต่อมาเกิดคลื่นลูกใหญ่หิม่า ระลอกคลื่นของมันสูงใหญ่เกินกว่าขุนเขาใด ๆ
ที่ปู่ของปู่ของปู่ของปู่ของฉันเคยพบเห็น มันเกรี้ยวกราดรุนแรงยิ่งกว่าความโกรธ
เกรี้ยวของพระศิวะ ในตอนนั้นคลื่นลูกใหญ่ลูกนั้นได้พัดพาดินแผ่นดินคนละฟากของเรา
หายลงไปในทะเลพร้อมกับเกลียวคลื่นที่ถาโถม และนับแต่นั้นเป็นต้นมาพวกเรา
เหล่าเมื่อดทรายและดินจึงถูกแยกจากกันโดยเกลียวคลื่นนั้น ในส่วนของชะตากรรม
ชีวิตของดินนั้นปู่ของปู่ของปู่ของปู่ของฉันบอกว่า ไม่สามารถบอกชะตากรรมได้ว่า
จะตกตะกอนทับถมเป็นโคลนตมอยู่บริเวณไหนหรือจะงอกเป็นผืนแผ่นดินต่อไปก็
สุดท้ายจะตอบคำถาม รู้แค่พวกเราชาวเมื่อดทรายซึ่งหนักและทนทานต่อการผุกร่อน
กว่าก็จมลงและสะสมตัวเป็นพื้นทรายใต้ท้องทะเล โดยมีบางส่วนถูกคลื่นพัดพาเข้า

อินทรา

คู่ฝั่ง สะสมมากขึ้นจนเกิดเป็นแนวหาดทรายตามชายฝั่งทั่วไปอยู่เช่นนี้ ฉันรับรู้ตัวตนของตัวเองแค่นั้น แต่ฉันไม่เคยรู้เลยว่า ฉันนั้นนะมีประโยชน์อะไร แล้วฉันนั้นเกิดมาเพื่อประโยชน์อะไร มันเป็นคำถามค้างคาใจมีแต่ทรายอย่างฉันเสมอมา

ในทุก ๆ วันฉันแทบไม่ได้ทำอะไรเลยนอกจากนอนนิ่ง ๆ เป็นส่วนหนึ่งของชายหาดที่เปรียบเสมือนบ้านหลังใหญ่ของฉัน ในแต่ละวันฉันได้แค่นอนและนอน จนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย มองไปข้างหน้าเห็นแค่น้ำกับฟ้า หันมองกลับมาก็เห็นแค่หน้าคนกันเอง ฉันอยู่แบบนี้มานานปี ปีที่ไม่มีสิ่งเปลี่ยนแปลง แต่แล้วในช่วงสายของวันหนึ่ง เป็นวันที่แสงแดดแผดจ้ากว่าทุกวัน ความร้อนแรงของพระอาทิตย์ในช่วงนั้น นำพาเหล่ามนุษย์ทั้งวัยรุ่น หนุ่ม สาว เด็ก ผู้ใหญ่ ฯลฯ หลากเพศพรรณ มารวมตัวกันที่ชายหาดที่ฉันอยู่ มันทำให้หาดที่เคยเงียบสงบมีสีสันมีชีวิตชีวาขึ้นมา ณ วันนั้นเอง ความเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของฉันก็เกิดขึ้น มีวัยรุ่นหนุ่มสาวคู่หนึ่ง เดินมาทรวดนั้งลงตรงบริเวณที่ฉันฝังตัวเองอยู่ ทั้งสองพูดจากันด้วยสำเนียงอ่อนหวาน กระแสแห่งรักเปล่งรัศมีออกมาจนฉันสัมผัสได้ ฝ่ายชายให้คำมั่นสัญญาบางอย่างเกี่ยวกับการรอคอย หลังจากนั้นก็ใช้พลังที่ติดมาด้วยตักฉันและเพื่อน ๆ ใส่ลงในขวดเล็ก ๆ เป็นขวดแก้วใส ๆ คอดกิวตรงกลาง ทั้งส่วนบนและส่วนล่างผายกว้างออกมา ทั้งสองพูดคุยกันว่าจะนำฉันไปไว้ในห้องบนตึกคอนโดหรู อู้หู!!! ฉันตื่นเต้นจิงเลย นี่ฉันกำลังจะได้เห็นโลกที่กว้างใหญ่ใบใหม่ใช่ไหมเนี่ย ตื่นเต้นจิงเลย หลังจากเหตุการณ์วันนั้น เด็กสาวคนนั้นนำฉันไปวางไว้บนโต๊ะที่ใกล้ส่วนหัวเตียงของเธอ เช้าวันแรกเธอจับขวดแก้วที่ฉันอยู่ในนั้น ตั้งตรงทิ้งไว้ ฉันและเพื่อนตกอกตกใจเพราะอยู่ ๆ เราก็พากันลื่นไหลลงสู่เบื้องล่างเรื่อย ๆ ความรู้สึกเหมือนกำลังตกลงไปในเหวลึก เดชะบุญที่เมื่อตกลงมานั้นยังมีอีกด้านของขวดแก้วรองรับไว้ พอตกเย็นหล่อนก็กลับมาพลิกขวดแก้วในลักษณะเดิม ทำเอาฉันและเพื่อนร้องโหวกเหวกโวยวายออกสิ้นขวัญหายกันอีกรอบ เธอทำกับฉันอยู่เช่นนี้ จากวันเป็นเดือนจากเดือนเป็นปี เป็นอยู่เช่นนี้เสมอ ฉันเพิ่งรู้ว่าฉันขาดอิสรภาพในชีวิตเสียแล้ว สิ่งที่ฉันสำนึกได้ในตอนนั้นคือ ฉันคิดถึงบ้าน บ้านที่ฉันเกิด บ้านที่มีชายหาดยาวสุดลูกหูลูกตา บ้านที่ทุกเช้าจะมีเสียงของคลื่นดังมาปลุกในทุกวัน ฉันคิดถึงบ้าน โลกข้างนอกไม่สนุกเหมือนอย่างที่ผมคิดถึงเสียแล้ว

ในเช้าของปีที่ ๓ ที่ฉันต้องทนทุกข์ทำหน้าที่ “นาฬิกาทราย” อยู่ในขวดแก้ว เล็ก ๆ นั้น ความทรมาณของฉันก็สิ้นสุดลง โดยที่ฉันแทบยังไม่ทันได้ตั้งตัว เด็กสาว ที่ตอนนี้โตเต็มวัยแล้วนั้น ตัดสินใจเลิกรอเด็กหนุ่มที่ได้เอ่ยคำมั่นต่อเธอ เธอตัดสินใจ พาพวกฉันเดินทางกลับไปไปยังชายหาดแห่งเดิม เธอพาฉันกลับไปยังสถานที่ที่พวกฉัน เคยอยู่ ใช้มือน้อย ๆ ของเธอค่อย ๆ ประคองขวดแก้วนั้นไว้ เปิดจุกแห่งพันธนาการ ออก ปลดปล่อยพวกฉันคืนสู่อ้อมกอดของครอบครัว ฉันได้ยืนเรอกล่าวทิ้งท้ายไว้ว่า “ฉันเลิกรอ และเลิกให้ความหวังตัวเองอีกต่อไปแล้ว นับจากนี้ฉันจะมีชีวิตใหม่ ชีวิต ที่ฉันจะลิขิตด้วยตนเอง” เธอปลดปล่อยฉันให้เป็นอิสระ อิสระภาพที่ฉันได้รับคงเท่า ๆ กับที่เธอได้ปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระด้วย ฉันได้แต่หวังว่าเธอจะมีชีวิตใหม่ที่ สดใสกว่าเดิม และฉันเองก็จะใช้ชีวิตต่อจากนี้ให้มีความสุขเช่นกัน วันนี้ฉันค้นพบ แล้วว่าตัวฉันนั้นเกิดมาเพื่ออะไร เกิดมาทำไม และต้องดำรงอยู่เช่นไรจึงจะเหมาะสม กับตัวตนของตนเอง

คำตอบที่ฉันได้รับเกิดขึ้นจากเมื่อครั้งที่ฉันได้รับอิสรภาพจากกันตลอด ๓ ปี มันทำให้ฉันรู้ว่าความสมถะเรียบง่ายนั้นแหละคือความสุขที่แท้จริงของชีวิต ฉันนั้น คือเม็ดทราย เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ชีวิตของฉันเกิดมาเพื่อเติมเต็มสมดุลของ ธรรมชาติ ดำรงอยู่เพื่อธรรมชาติ หน้าที่หลักของฉันคือการโอบล้อมทะเลที่เปรียบ เสมือนเพื่อนสนิทของฉันให้ความอบอุ่นซึ่งกันและกัน ประดับประดาชายหาดที่ เสมือนบ้านของตัวเองให้สวยงาม นี่คือหน้าที่อันยิ่งใหญ่ของเม็ดทรายเช่นฉัน เหมือน ดั่งเพลงทรายกับทะเลที่ฉันกำลังฟังอยู่นี้นั่นเอง

อินทิรา

“เพียงแค่มืดทราญ”

กชกร ชินะวงศ์

รางวัลชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

ในวันที่คุณรักที่สุดร้องขอให้คุณพาเธอไปในที่ที่จะช่วยคลายความทุกข์และความเศร้าในใจลงไป คุณจะพาเธอไปที่แห่งใด? พี่สาวคนดีของฉัน เธอป่วยด้วยโรคมะเร็ง โรคที่ใครต่อใครไม่อยากเชื่อเชิญให้เข้ามาเยี่ยมเยือนในชีวิต แต่เธอโชคร้ายที่ต้องพานพบกับความทุกข์อย่างแสนสาหัส ภายหลังจากเข้ารับการรักษาตัวที่โรงพยาบาลเป็นเวลานานหลายเดือน หมอบอกกับฉันว่ามะเร็งลุกลามจนเกินกว่าจะเยียวยาสสิ่งใดที่เป็นความสุขของคนไขข้อให้รับทำ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป

พี่สาวปีบมือฉันแน่น เธอขอให้ฉันขับรถไปในที่ที่จะทำให้เธอจะมีความสุขที่สุด ฉันมองลึกเข้าไปในแววตาแสนเศร้าของเธอ ปรับเอนเบาะรถให้เธอนอนในท่าที่สบายที่สุด เปิดหน้าต่างรถพื่อให้ลมธรรมชาติพัดเข้ามา หวังให้เธอได้ผ่อนคลาย นับจากนี้ อีสร่างกำลังจะเริ่มต้นขึ้น หลังจากที่ต้อองอดอู่อยู่ในห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ และถูกโยงโยด้วยเครื่องวัดสัญญาณชีพ ไปจนถึงสายน้ำเกลือที่พันธนาคารเธอเอาไว้กับเตียงในโรงพยาบาลนานหลายเดือน หัวใจฉันรู้สึกโปร่งโง่งอย่างประหลาด ฉันขับรถมาจอดใต้ที่วัดต้นมะพร้าว เบื้องหน้าคือทะเลสวยที่แวดล้อมด้วยผืนทรายสีขาวละเอียดละมุนตา พี่สาวของฉันยังคงนอนหลับด้วยความอ่อนเพลีย ฉันจัดการเรื่องที่พักริมชายหาดเป็นที่เรียบร้อย ปีบมือเธอเบาเบา เป็นสัญญาณบอกให้เธอรู้ตัวว่าตื่นได้แล้ว พี่สาวค่อยๆ ลืมตาขึ้นจากภวังค์ แม้อีกกำลังวังชาจะน้อยนิด แต่ฉันสังเกตเห็นความลิ่งโลดในแววตา เธอยิ้มสดใสที่สุดเท่าที่ฉันเคยเห็น ฉันพยุงเธอลงมานั่งที่เก้าอี้ไม้สีขาว สายตาเธอกวาดมองสรรพสิ่งรอบๆ ตัวด้วยความตื่นเต้นราวกับเด็กน้อยที่เพิ่งได้รับของขวัญที่ถูักใจ หลายเดือนที่ผ่านมาเราสาละวนไปกับการรักษาตัว

อิมร

ในโรงพยาบาล จนหลงลืมไปว่าโลกภายนอกยังมีสิ่งสวยงามอีกมากมายที่ช่วยเติมเต็มความหวังให้ฟื้นคืนกลับมา

ฉันถามเธอว่า “ชอบที่ที่พามารีเปล่า?” เธอพยักหน้า ยิ้มแทนคำพูด ฉันถามต่อว่า “ชอบอะไรมากที่สุด?” เธอใช้มือที่แสนบอบบางกำเม็ดทรายขึ้นมาแล้วโปรยมันกลับลงสู่พื้นเบื้องล่าง ฉันถามอย่างสงสัยว่า “ทำไมถึงหลงรักเม็ดทราย?” เธอบอกเสียงแผ่วเบาว่าเม็ดทรายทำให้เธอคิดถึงช่วงชีวิตในวัยเด็ก เมื่อครั้งที่พอกับแม่พาเธอมาเที่ยวทะเลครั้งแรก ความรู้สึกของการได้สัมผัสผืนทรายด้วยเท้าเปล่าเป็นความทรงจำที่แสนพิเศษที่ฝังอยู่ในเบื้องลึกของหัวใจ ฉันถามต่อว่า “อยากเดินบนผืนทรายอีกสักครั้งไหม?” พี่สาวพยักหน้าบิบบมือฉันแน่นกว่าทุกครั้ง ฉันค่อยๆ ถอดรองเท้าของเธอออก พยุงตัวให้เธอลุกขึ้นช้าๆ เธอค่อยๆ ก้าวเท้าเหยียบลงไปบนเม็ดทรายขาวละเอียดด้วยใบหน้าที่ยิ้มมสุข น้ำตาคลอ ฉันกุมมือเธอ มองลึกลงไปในดวงตาของเธอที่บัดนี้รินไปด้วยน้ำตา “ก้าวรอก้าว เพื่อจะก้าวไปด้วยกัน เราไม่จำเป็นต้องเดินให้เร็วแข่งกับตะวัน หรือดวงจันทร์ แต่เราสามารถก้าวด้วยความเร็วเท่าที่ใจเราต้องการ ค่อยๆ ก้าวไปด้วยกัน” การเดินเล่นบนผืนทรายช่วยปลดปล่อยหัวใจของเธอให้ผ่อนคลาย ฉันไม่ได้มองนาฬิกาว่าเราสองคนใช้เวลาในการเดินบนหาดทรายนานเพียงใด นับเป็นช่วงเวลาที่เราต่างปล่อยให้หัวใจของเราได้ทำตามอำเภอใจอย่างแท้จริง พี่สาวขอนั่งลงบนผืนทราย เธอขอตม้น้ำสักแก้ว ฉันหยิบแก้วน้ำใสใส่น้ำเปล่าเย็นให้เธอ เธอจิบน้ำเพียงเล็กน้อย แล้วเหนื้ที่ไหลลงไปในเม็ดทรายตรงหน้า แล้วพูดว่า “น้ำในแก้วใบนี้ ก็เปรียบเหมือนกับความสุขในใจ เมื่อความสุขลงบนผืนทราย ชั่วพริบตาเม็ดทรายทั้งหลายก็ช่วยกันดูดซับความสุขลงไปจนหมด เพราะฉะนั้นเวลานี้สิ่งที่เราควรทำคือ การทำหัวใจให้เหมือนกับเม็ดทราย ไม่ต้องแบกรับความสุข ปลดปล่อย และปล่อยวางให้ความ

ทุกซ์ความเศร้า ซึมหายลงไปใต้มืดทราวยจนหมดสิ้น” ฉันยิ้มกว้าง ในขณะที่พี่สาวค่อยๆ บรรจงก่อกองทรายตรงหน้าขึ้นมาเป็นรูปทรงต่างๆ ฉันมองดูเธอที่กำลังเพลิดเพลินกับประติมากรรมตามจินตนาการของเธอ จนในที่สุดปราสาททรายแสนสวยก็ปรากฏชัดขึ้นเรื่อยๆ เธอหันมายิ้มแล้วพูดกับฉันว่า “มืดทราวยสามารถขึ้นรูปทรงเป็นอะไรก็ได้ตามจินตนาการ มืดทราวยในมือช่วยนวดและคลายความเจ็บปวดได้เป็นอย่างดี สำคัญกว่านั้นมืดทราวยยังช่วยให้ความคิดและจินตนาการที่กำลังจะเลือนหายไปพร้อมกับจำนวนมอร์ฟินที่ฉีดเข้ามาระงับความเจ็บปวดในร่างกายให้ค่อยๆ กลับคืนมาอีกครั้ง แม้จะเป็นเพียงแค่มืดทราวยเม็ดเล็กๆ แต่ก็สร้างความอบอุ่นและความสุขให้เกิดขึ้นกับหัวใจที่บอบช้ำดวงนี้ได้มากมาย ขอขอบคุณหลังชีวิตจากมืดทราวย ขอขอบคุณที่ช่วยขัดเกลาร่างใจให้หลุดพ้นจากความทุกข์”

บัดนี้มือเล็กๆ สองข้างของเธอค่อยๆ ขุดหลุมทราย เราต่างช่วยกันขุด จนหลุมทรายมีขนาดเท่าที่ตัวเธอจะลงไปนอนได้ เธอหย่อนตัวเองลงไปนอนเหยียดยาว และขอให้ฉันโกยเม็ดทรายที่อยู่รอบๆ ขึ้นมากลบบนตัวเธอ เหลือเพียงใบหน้าที่เท่านั้นที่โผล่พ้นขึ้นมา เธอยิ้มอย่างมีความสุข หลับตาพร้อมอย่างผ่อนคลาย ทรายเม็ดละเอียดจำนวนมากที่อยู่บนตัวเธอกำลังทำหน้าที่นวดตัวให้เธอ ความรู้สึกราวกับอยู่ในสปร้าธรรมชาติที่ไม่ปาน ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่มืดทราวยเม็ดเล็กๆ จะมีอำนาจต่ออารมณ์และความรู้สึกของเธอได้มากถึงเพียงนี้ ธรรมชาติบำบัดช่างมีคุณค่าและมีความหมายที่ช่วยต่อลมหายใจที่รยรินของผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่งให้ฟื้นกลับมาได้อย่างมหัศจรรย์ ฉันไม่รู้ว่ภาพแห่งความสุขที่เห็นตรงเบื้องหน้าจะยาวนานสักเพียงใด หากขอเพียงแค่นี้ในเวลาให้มืดทราวยเม็ดเล็กๆ ที่รายรอบตัวเธอ ได้ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์ในการถ่ายเทพลังและความอบอุ่นให้กับเธอจนถึงวินาทีสุดท้ายแห่งชีวิต ขอขอบคุณความรักจากมืดทราวย สิ่งเล็กๆ ที่ยิ่งใหญ่

อินทร์

“เพียงแค่เม็ดทรายบนชายหาดแห่งอนันตกาล”

สุวัฒน์ ยวงแก้ว

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

เด็กน้อย อีกไม่นานแล้วสินะ เจ้าจะล้มตาขึ้นมาดูโลกใบเดียวกันกับแม่ ดำเนินนาฏกรรมแห่งชีวิตในห้วงจักรวาลเดียวกันกับทุกคน แม่ไม่อาจหยั่งรู้ว่า จักรวาลใบน้อยของเจ้าเป็นอย่างไร แม่จะอยู่ในท้องของแม่เองก็เถอะ ชีวิตนั้นซับซ้อนนัก ลูกแม่... แต่เจ้ารับรู้ถึงไออุ่นรักบนผืนดินแห่งนั้นที่หยัดเยินอยู่ได้ใช่ไหม เจ้ารู้สึกถึงฝ่ามือแม่ที่ลูบสัมผัสแผ่รังสีอ่อนโยนโอบอุ้มเจ้าไว้หรือเปล่า หรือได้ยินเสียงเพลงจากพ่อก้องสะท้อนทั่วทำนองเพี้ยน ๆ ในเวียงวอภาศของเจ้าหรือไม่ และหากสายรุคคือสายใยเชื่อมโยงระหว่างสองจักรวาลแห่งเรา แม่อยากให้มันนำสารบอกเล่าแก่เจ้าว่า ในโลกภายนอก แม่เป็นเพียงหญิงสามัญคนหนึ่ง ท่ามกลางมนุษย์เพศหญิงอีกมากมาย ...เป็นเพียงเม็ดทรายเม็ดหนึ่งบนผืนหาดแห่งนิรันดร์ ที่มีโอกาสได้ส่งแสงสะท้อนภาพผืนฟ้าอวกาศไกล ท่ามกลางเม็ดทราย(แม่)อีกนับล้านล้านบนโลกใบนี้ กระนั้น เม็ดทรายเม็ดนี้ จะเปล่งประกายอย่างเต็มกำลัง เพื่อสะท้อนภาพท้องฟ้าอันงดงามสำหรับเจ้า ในทุกเวลานาที

เด็กน้อย...ชีวิตคือปริศนาลึกลับอันงดงามเป็นแน่แท้ เหมือนท้องฟ้ายามราตรี ท่ามกลางแสงดาวที่ระยิบระยับแข่งขับระดับความมืด ยังมีหลายอย่างที่มีมนุษย์ไม่อาจเข้าใจ และพยายามอย่างยิ่งยวดเพื่อจะหาคำตอบ พ่อของเจ้าเป็นคนหนึ่งละ สมாதานความรู้ทางวิทยาศาสตร์เป็นแก่นแกนชีวิต ตื่นตาตื่นใจไปกับอาณาจักรเล็กจิ๋วแปลกประหลาดของโลกควอนตัม ตื่นเต้นไปกับร่องรอยเอกภพจากรังสีไมโครเวฟพื้นหลังของจักรวาล ที่ยืนยันว่าจักรวาลก่อเกิดจากการระเบิดครั้งแรก* คือบิกแบง วิวัฒนาการยาวนานจนให้กำเนิดโลก โลกให้กำเนิดชีวิตที่เรียกว่ามนุษย์ และมนุษย์ให้กำเนิดมนุษย์สืบต่อกันมา จนสามารถมาตั้งคำถามหาคำตอบของชีวิต

และจักรวาลอยู่ในปัจจุบัน กระทั่งหลายทฤษฎีซับซ้อนจนยากจะเข้าใจ เช่นการซ้อนทับกันของจักรวาลคู่ขนานอันนับไม่ถ้วน มิติมากมายดำรงอยู่ ทั้งที่ขดตัวอยู่ภายในมิติอันคุ้นเคย และที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปเหนือการรับรู้ ไซ่เพียงแต่สามมิติของอวกาศและหนึ่งมิติเวลาเท่านั้น “นี่แหละ จักรวาลแท้จริงเป็นเช่นนี้ บางทีในเม็ดทรายเม็ดหนึ่งอาจมีความจริงของทั้งจักรวาลอยู่ในนั้น เพราะในจุดเริ่มต้นของบิกแบง ทุกสิ่งอย่างเป็นศูนย์กลางจักรวาลเท่าเทียมกัน” พ่อของเจ้าสาธยายยืดยาว หลังจากอ่าน “จักรวาลในเปลือกนัท” ของสติเฟน ฮอว์คิง จบลง เหมือนจะเข้าใจ แต่ก็ไม่ แม้อพยักหน้าตาม แต่แม่เลือกจะมองเห็นคำตอบจากแง่มุมง่าย ๆ ในมิติความเป็นจริงสามัญ

ไซ่ ทุกชีวิตล้วนเป็นศูนย์กลางการรับรู้และความเข้าใจ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่เคยมีใครมองโลกและเอกภพจากจุดและเวลาเดียวกันได้ นี่ยังไม่นับรวมมิติทางจิตใจที่ต่างคนต่างตีความสิ่งที่เห็น และให้ความหมายสิ่งรับรู้ของตน ล้านคนก็ล้านการมอง ล้านคนก็ล้านความเข้าใจ จักรวาลของล้านคน จึงเป็นจักรวาลล้านแบบ เช่นที่พ่อกับแม่เป็นนี่แหละ...ลูกรัก ต่างมีคำอธิบายต่อชีวิตและเอกภพของตนเอง อย่างไรก็ตาม เรายังรู้สึกลึก ๆ ว่า ต้องมีคำอธิบายต่อชีวิตและเอกภพที่เป็นสากล ผสานความแตกต่าง

ให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้ พ่อของเจ้าอาจเรียก “ทฤษฎีแห่งสรรพสิ่ง” แต่แม่ขอเรียกว่า “สัจธรรม”

ทุกอย่างถูกอธิบายเหนือถ้อยคำ เมื่อเจ้าก่อเกิดในครรภ์แม่ จักรวาลใหม่กำเนิดขึ้นด้วยความรัก จุดเริ่มต้นแห่งการมีอยู่...ของพื้นที่และเวลา ชีวิตและจิตใจ จักรวาลน้อยนี้กำลังขยายขอบเขตและพัฒนาการสู่ความหมายใหม่ พ่อกับแม่เฝ้ามองเว้าอวกาศอันอนันต์ซึ่งถูกบรรจุลึกลงในตัวแม่...จากมุมมองของตัวเอง เรามองตากัน ไม่มีถ้อยคำ ไร้คำจำกัดความ ไม่มีชื่อเรียก ทว่าต่างเข้าใจการดำรงอยู่ของห้วงจักรวาล ลึกลับอันดงามนั้น ด้วยความรู้สึที่ถูทำให้เป็นหนึ่งเดียว ไร้ลูก คล้ายว่าแม่จะเข้าใจจักรวาลคู่ขนานและมีมิติอันซับซ้อนที่พ่อพูด จักรวาลถือกำเนิดใหม่แตกตัวออกจากจักรวาลเดิม ขดม้วนอยู่ภายใน และแม่จักรวาลอันยิ่งใหญ่ของผู้ให้กำเนิด ก็ขดม้วนเข้าสู่จักรวาลใหม่ด้วยเช่นกัน ในเมื่อทั้งชีวิตและจิตใจของแม่และพ่อ ถูกดึงดูดเข้าสู่ห้วงการดำรงอยู่ของเจ้า แหวกว่ายอยู่ในนั้นด้วยความปิติยินดีหาสิ่งใดเทียบเทียม จะว่าไปแล้วนี่คงเป็นสัจธรรมสูงสุดของมนุษย์ เป็นทฤษฎีแห่งสรรพสิ่งและสรรพชีวิต “ความรัก” ทฤษฎีที่จะหลอมรวมโลกให้เป็นหนึ่งเดียว โลกนี้มีพ่อแม่นับล้าน ๆ คู่ มีลูกนับล้าน ๆ คน แม้มีวิถีที่แตกต่างกันนับล้าน ๆ ทาง แต่แม่เชื่อลึก ๆ ว่า ในความจริงแท้แล้ว ทุกชีวิตที่เกิดขึ้นมาย่อมมีประกายแสงแห่งความรัก สะท้อนระยิบระยับอยู่ในประกายตาทั้งสิ้น

ลูกรัก นี่คือนิติใหม่ของห้วงหัวใจที่แม่ไม่เคยรับรู้ เป็นธรรมดาอยู่เองที่คนเรา จะชอบจะรักสิ่งใด ก็ต่อเมื่อได้เห็นได้สัมผัส และมีตัวเองเป็นศูนย์กลางเสมอ แม่เคยผ่านห้วงหัวใจของลูกที่ถูกรัก ถูกพุ่มพักด้วยหัวใจอันไร้ขอบเขต และพยายามอย่างดีที่สุดเพื่อตอบสนองคืนด้วยความกตัญญูรู้คุณ แต่ทั้งนี้ก็ในฐานะของผู้รับ แม่รักพี่น้อง รักเพื่อนร่วมโลก กระนั้นก็ยังมิชอบเขตจำกัดของความใกล้ชิดและพึงพอใจ แม้กระทั่ง เมื่อแต่งงานกับพ่อของเจ้า ความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ ก็กลายเป็นองค์ประกอบสำคัญของความรักอย่างไม่อาจเลี่ยงได้ มันคือความจริงของมนุษย์ทุกคน เฉกเช่นความจริงของมนุษย์ผู้ให้กำเนิด หัวใจย่อมได้รับการยกชูสู่ความรักอันอยู่เหนือเวลาและมิติ เหนือรูปลักษณ์และเหตุผล ขอบเขตหัวใจถูกขยายออก เหมือนการระเบิด ส่งตัวตนออกไปด้วยพลังทั้งหมดที่มี สู่ดินแดนอันไม่สิ้นสุด นี่กระมัง ความหมายของคำว่า “ความรัก” ที่แท้จริง ความรักที่กว้างไกลกว่าเขตแดนจักรวาล

เหนือคำจำกัดความ เหนือตัวเอง เหนือการมีอยู่และสูญสลาย เมล็ดพันธุ์แห่งความรักนี้ ย่อมถูกเพาะลงในคนทุกคน

ลูกรัก ซึ่งทำยที่สุดในวันที่ลูกลืมตาดูโลก เราจะต่างเป็นเม็ดทรายบนหาดทรายนิรันดร์ แต่ชีวิตเจ้าคือทั้งห้วงจักรวาลอันแสนสุขของแม่ และแม่จะเป็นทั้งห้วงจักรวาลอันอบอุ่นให้กับเจ้า ชีวิตซับซ้อน โลกนี้ซับซ้อน แต่ไม่ซับซ้อนเกินหัวใจของคนเราหรอก ดังนั้น ถ้าลูกได้ยิน จมองขึ้นไปในห้วงจักรวาลของลูกเกิด จะเห็นดาวดวงหนึ่ง กะพริบวิบวับในจังหวะเดียวกับหัวใจของลูกเอง นั่นเป็นแสงสะท้อนแห่งความรักจากแม่ แสงสะท้อนจากเม็ดทรายเล็ก ๆ เม็ดหนึ่ง จากชายหาดแห่งอนันตกาล มันบรรจุความหมายทั้งหมดที่แม่อยากบอกกับลูก
...ซึ่งไม่มีถ้อยคำใดอธิบายได้ครบถ้วน ลูกรัก

* การขยายตัวของ กาล-อวกาศ เป็นความหมายเชิงเปรียบเทียบอ้างอิง ไม่ใช่การระเบิดในความหมายโดยทั่วไป

อภินิหาร

“ไปเพียงแค่มืดทราय”

ติ๊กปัญญ มณีหนุ่ม

รางวัลรองชนะเลิศ

ประเภทความเรียง ระดับประชาชน

หากมองดูสิ่งใดอย่างผิวเผิน เราย่อมเห็นสิ่งนั้นไม่เกินไปกว่าขนาดและรูปลักษณ์ภายนอกของมัน เหลียวดูไปรอบกาย เรารับรู้สิ่งทั้งหลายไม่มากไปกว่าโครงร่าง รูปทรงและสีสันทนของสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับยามเรามองดูเม็ดทรายและเห็นเพียงแค่มืดทราย แม้มีมากมายแผ่ขยายเป็นผืนกว้างก็หาได้สร้างความประหลาดใจอันใดมากไปกว่านั้นไม่

เมื่อพิจารณากายภาพอันเล็กจิ๋ว พื้นผิวหยาบกระด้าง เสียดเนื้อสากหน้างเมื่อสัมผัส เกาะเกาะเปื้อนตามฝ่าเท้าไม่นานขม ปลิวตามแรงลมเข้าต่ายังน่ารำคาญ ไหนจะแทรกซัดร่องลึบพาหนะให้ติดขัด พืชน้อยชนิดนี้คงต้องการทรายคิดแล้วมีสิ่งใดเก๋กล่อนกล่นมากมายแต่ไม่มีความหมายให้ระลึกถึงอย่างเม็ดทรายบ้าง เมื่อท่องฟ้ามองดูโลก ท้องฟ้าย่อมเห็นเพียงสิ่งมีชีวิตตัวเล็กจ้อยที่แม้รู้จักคิดอ่านและสรรค์สร้างวัฒนธรรม แต่ขนาดกระจิริดนั้นบอกน้อยความไร้ซึ่งพลังอำนาจ จากมุมมองนั้น มนุษย์เราช่างมีจำนวนมากมายเสียจริงแต่ก็เพียงแคเคลื่อนไหวไหลไปอย่างไม่มีจุดหมาย เราถือกำเนิดและจากไปเหมือนอย่างเม็ดทรายที่ถูกซัดขึ้นมาจากทะเลและกลืนหายไปกับกระแสน้ำในเวลาต่อมา

เพียงเท่านั้นใช่หรือไม่

คำตอบที่ว่าใช่ หรือไม่ใช่ อาจรวบรัดและคับแคบเกินไป เพราะเราต่างรู้ว่าขณะที่ตนมีลมหายใจและยังคงดำรงชีวิตอยู่ในกระแสธารของโลกนั้น เราประสบเอาชนะ พ่ายแพ้ หรือวางเฉยต่อเรื่องราวต่าง ๆ มานับไม่ถ้วน ต่างถูกหล่อหลอมด้วย

ติ๊กปัญญ

วันเวลาที่ผ่านไปจนเป็นตัวตนของเราในปัจจุบัน หาใช่สิ่งที่มีอยู่อย่างไรเป้าหมายหรือเป็นเพียงความผิดพลาดของชะตากรรม คุณค่าที่อยู่ภายในตัวเรานั้นคือสิ่งที่ทำให้รู้ว่าเราไม่ใช่เพียงเม็ดทรายที่ได้แต่ไหลล่องไปตามฟองคลื่น เจ้าสสารขนาดเล็กที่เรียกว่าทรายนั่น เป็นเพียงสิ่งสามัญอันไม่มีคุณค่า

เป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่

ต้นกำเนิดของทรายเป็นหินที่ถูกกาลเวลากดกระทบร่วมกับปัจจัยแวดล้อมเข้ามากระทบเทือนกระแทกจนแหลกและยังต้องผ่านกระบวนการลับเหลี่ยมฝนคมจนกลมมนมากี่ชั่วอายุคน เราจึงได้เห็นเม็ดทรายในวันนี้เม็ดทรายที่เราไม่อาจเห็นวันคืนซึ่งผ่านร้อนผ่านหนาวของมันมาตั้งเท่าไร จากหินได้มหาสมุทร รอนแรมไซเซมาตามกระแสน้ำ และความเกรี้ยวกราดของท้องทะเล หรือบนปฐพีที่หินแกร่งถูกฝนฟ้าพรวดกระทำจนกลายเป็นเศษหินเม็ดจ้อยเกลื่อนไป แทบไม่เหลือเค้าความยิ่งใหญ่แข็งแกร่งที่เคยมี

อินทรี

ทว่า คุณค่านั้นยังคงอยู่ คุณค่าของสิ่งใดล้วนเป็นแก่นแท้ของสิ่งนั้น แม้รูป
ลักษณะภายนอกอาจทำให้สำคัญผิดแต่จะไม่มีวันลบเลือนคุณค่าที่แท้จริงออกไปได้
หินผาอาจใช้เป็นป้อมปราการ ความยิ่งใหญ่แข็งแกร่งที่เม็ดทรายไม่อาจเทียบชั้น
ทั้งที่มาจากแหล่งกำเนิดเดียวกัน และอาจทำให้เราเข้าใจว่าคุณค่าของสิ่งใด ๆ แตก
ต่างกันไปตามขนาด แต่หากทรายถูกนำมาผสมกับสิ่งอื่น ก็สามารถก่อขึ้น เป็น
โครงสร้างขนาดใหญ่และกลายเป็นกำแพงแข็งแรงไม่แพ้ป้อมปราการหินผา สิ่ง
สำคัญจึงไม่ได้อยู่ที่ขนาด แต่เป็นคุณสมบัติและความสามารถที่ซ่อนอยู่ภายในของ
สิ่งนั้น แม้สงบเสงี่ยมในทิศทางของตน แต่ก็อำนวยความสะดวกให้สิ่งอื่นอย่างไม่เรียกร้อง
มนุษย์เองก็มีความแตกต่างในหมู่ตน ผู้ใหญ่และผู้เยาว์ แต่ก็ล้วนเป็นคนเต็มขั้น
เทียมเท่ากัน ชนชั้น และอำนาจในมืออาจแบ่งเราออกจากกัน เช่นที่หน้าผาดูเป็น
คนละเรื่องกับเม็ดทราย จนบางครั้งหลงเชื่อไปว่าความเป็นคนของเรานั้น ไม่เสมอ
กัน แต่แท้จริงแล้ว มนุษย์ทุกคนล้วนมีเป้าหมาย ล้วนต้องต่อสู้ดิ้นรนและไขว่คว้าให้
ได้มาซึ่งสิ่งจำเป็นและสำคัญในชีวิต ต้องเผชิญสภาวะการณบีบบังคับและความกดดัน
ในแบบของตน ในวิถีทางที่แตกต่าง

คุณค่าและศักดิ์ศรีของคนเรามีอยู่ตั้งแต่ต้น ไม่ว่าจะคนคนนั้นจะเป็นผู้น้อยด้อย
อำนาจเพียงใด และหาใช่เพราะการเข้ามาเป็นพินพึ่งในระบบใหญ่อย่างเดีย
เท่านั้น ที่ทำให้ตัวของเรามีค่า ดังที่เม็ดทรายหาได้เริ่มมีคุณค่า หลังจากถูกนำมา
สร้างกำแพง แต่เพราะเม็ดทรายนั้นมีเรื่องราวการต่อสู้ที่เป็นคุณค่าของตัวเองมา
ตั้งแต่ต้น

การไม่ลดทอนคุณค่าที่ซ่อนอยู่ภายในและคิดว่าคุณค่าของสิ่งใดนั้นไม่มีอยู่
เพียงเพราะเราไม่สามารถมองเห็น จึงเป็นเรื่องสำคัญอย่างมาก ความเล็กน้อยและ
ธรรมดาเพียงใดล้วนแต่มีเกียรติ ศักดิ์ศรีและหนทางชีวิตที่น่าอัศจรรย์เหมือนกัน
ทั้งนั้น

หากมิได้มองดูสิ่งใดอย่างผิวเผิน แต่ให้รูปลักษณะของสิ่งนั้นเป็นตัวชี้ให้เห็น
คุณค่าภายใน เมื่อใดก็ตามที่เราสามารถก้าวข้ามเปลือกนอกที่หุ้มห่อแก่นสารได้ด้วย
ใจเปิดกว้าง เราจะได้เรียนรู้และซาบซึ้งถึงความสำคัญของทุกสิ่งในโลกนี้

เช่นนี้แล้ว เม็ดทรายจะยังเป็นเพียงแค่เม็ดทรายเท่านั้นหรือไม่

รางวัลวรรณศิลป์อัญญา
Eugénie Memorial Literary Awards

รายชื่อคณะกรรมการอำนวยการ

๑. คุณหญิงปัทมา	ลีสวัสดิ์ตระกูล	ประธานฯ
๒. แมร์มีเรียม	กิจเจริญ	
๓. คุณปิยะพันธ์	จัมปาสุด	
๔. คุณวันนีย์	นามะสนธิ	
๕. พ.ต.ปานสรวง	ชุมสาย ฅ	อัญญา กรรมการและเลขานุการ

รายชื่อที่ปรึกษาโครงการ

๑. คุณประยอม	ชองทอง	
๒. คุณปวงสรร	ชุมสาย ฅ	อัญญา
๓. คุณปริสุทธิ์	กลั้มพะสุด	

รายชื่อคณะกรรมการตัดสิน

๑. คุณเนาวรัตน์	พงษ์ไพบูลย์
๒. คุณอดุล	จันทร์ศักดิ์
๓. คุณชัยภร	แสงกระจ่าง (บางคมบาง)
๔. คุณจิระนันท์	พิตรปรีชา
๕. คุณชุตินา	เสวิกุล
๖. คุณพิบูลศักดิ์	ละครพล
๗. คุณกนกวลี	พจนปกรณ์
๘. คุณณรงค์ฤทธิ์	ยงจินดารัตน์ (ปะการัง)
๙. บาทหลวงอนุชา	ไชยเดช
๑๐. บาทหลวงอนุสรณ์	แก้วขจร

หัวหน้าคณะกรรมการัดกรอง

ประเภทบทกวี	คุณเรวัตร์ พันธุ์พิพัฒน์
ประเภทความเรียง	คุณนรีภพ สวัสดิ์รักษ์

รางวัลวรรณศิลป์อูเชนี
Eugénie Memorial Literary Awards

รางวัลวรรณศิลป์อุซเชนี
Eugénie Memorial Literary Awards

รางวัลวรรณศิลป์อูเชนี
Eugénie Memorial Literary Awards

รางวัลวรรณศิลป์อุซเซนี
Eugénie Memorial Literary Awards

Lined writing area with horizontal blue lines.

ผู้สนับสนุนหลักอย่างเป็นทางการ

จัดโดย

อินทพร